

ספר
ספורי הזוהר

מלקט מכל ספרי הזוהר הקדוש
לתנא האלוקי רבי שמעון בר יוחאי זי"ע"א
עם תרגום לשון הקודש

פְּרַשְׁת לָךְ לָךְ

יוצא לאור בהוצאת שְׁנִיָּה על ידי
"מפעל הזוהר העולמי"
בעיה"ק בית שמש תובב"א,
חדש חשון תשע"ב לפ"ק

הוצאת:

שע"י "חברה מזכי הרבים העולמי" מפעל עולמי להצלת הדת

מיסודו של הגה"צ רבי שלום יהודה גראס
כ"ק מרן אדמו"ר מהאלמין שליט"א

MIFAL HAZOHAR HOILUMI
C/O CHEVREH MAZAKEI HARABIM HOILUMI
Under The Supervision Of Rabbi Sholom Yehuda Gros
The Head Of The Rabbinical Court Of Holmin

מכתבי הסכמה מגדולי ישראל, כבר באו בדפוס בשאר
הספרים שהוצאנו לאור - וזכרון אחד עולה לכאן ולכאן

"מפעל הזוהר העולמי"

רחוב נחל לכיש 24/8

רמת בית שמש ארץ ישראל

טל: 054-843-6784 / פקס: 095-1300-995-02

עימוד ועיצוב ספרים מקצועי

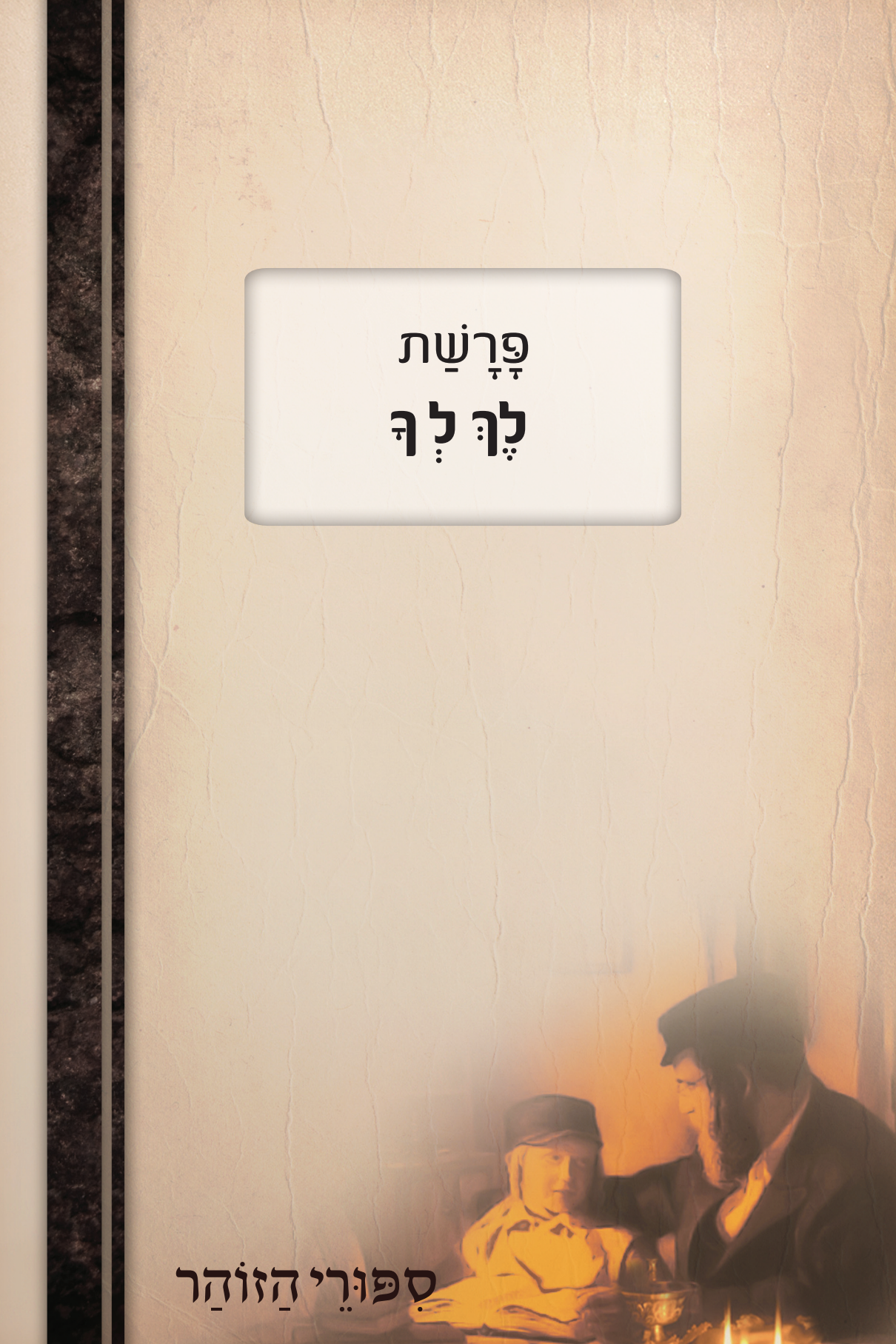
'מקראי אור'

052-7615936

yoel32@neto.net.il

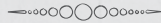
פּראָשֶׁת
לֶךְ לָךְ

ספּוּרֵי הַזּוֹהַר

תִּכְן עֲנִינִים

בְּטוֹל הַמִּנְפֶּה עַל יְדֵי אַמִּירַת הַקְּטָרֶת ♦ סִפְרוּ שֶׁל אָדָם
הָרֵאשׁוֹן ♦ פְּרִיצִים הָרֵאוּיִים לְהִפְנֵס לְעוֹלָם הַבָּא ♦ רַבִּי
אַלְעָזָר הַלֵּל לְרֵאוֹת אֶת רַבֵּן יוֹחָנָן בֶּן זַכַּאי רַבּוֹ ♦ חֲדוּשֵׁי
תוֹרָה ♦ צִעְרוּ שֶׁל רַבִּי אֶלְעָזָר בֶּן עֲרָף עַל אוֹרֶף
הַגָּלוּת ♦ זְכוּת הַתוֹרָה ♦

ב"ה גם לרבות הח"מ מבקש מאד מאד על כל הכתוב לעיל. וכידוע שבזוהר
דא יפקון מגלותא ברחמים, אשר אנו מחכים בכל עת ובכל שעה ממש,
וזכה, כ"ק אדמו"ר מהאלמין שליט"א שמשקיע כל כחו והונו להפיץ את
לימוד הזוהר הקדוש, ומברכים אותו שיצליח לקרב הגאולה אמן.

מאיר שטרן רב במרון

מתוך החתימות על מכתבו של הגאון רבי יצחק מאיר מארנגשטערן שליט"א המובא
בסיפורי הזוהר השלם עמוד רמ"ג.

בטול המגפה על ידי אמירת הקמרת
 (זוהר וירא ק ע"ב; ק"א ע"א)
 רבי אחא הלך לכפר טרשא, בא אצל
 המארח שלו. לחשו עליו כל בני
 העיר. אמרו, אדם גדול בא לכאן, גלף
 אליו. באו אצלו. אמרו לו, לא חושש על
 אבדתינו? אמר להם, מהו? אמרו לו שיש
 שבעה ימים שיש קנות בעיר, וכל יום
 מתחזק ולא מתבטל.

אמר להם, גלף לבית הפנסת ונבקש
 רחמים מלפני הקדוש ברוך הוא.
 עד שהיו הולכים, באו ואמרו, פלוני
 ופלוני מתו, ופלוני ופלוני נוסים למות.
 אמר להם רבי אחא, אין עת לעמוד כן,
 שהשעה דחוקה.

אבל תפרישו מכם ארבעים בני אדם
 מאלו היותר זכאים. עשרה עשרה
 לארבעה חלקים, ואני עמכם, עשרה
 לקצה העיר ועשרה לקצה העיר, וכן
 לארבע קצוות העיר, ואמרו בנפש חפצה
 ענגן של קטרת הסמים שהקדוש ברוך
 הוא נתן למשה, וענגן של הקרבנות אתו.

עשו כן שלש פעמים ועברו בכל העיר
 לארבע קצוות והיו אומרים כן.
 לבסוף אמר להם, גלף לאלו שנוטים
 למות, ותפרישו מכם לבתיהם ותאמרו
 כן, וכאשר תסימו, תאמרו אלו
 הפסוקים, ויאמר משה אל אהרן קח את
 המחטה ותן עליה אש וגו', ויקח אהרן
 וגו', ויעמד בין המתים וגו'. וכן עשו
 והתבטל מהם (הקנות).

בטול המגפה על ידי אמירת הקמרת
 (זוהר וירא ק ע"ב; ק"א ע"א)
 רבי אחא אזל לכפר טרשא, אתא לגבי
 אושפיזיה, לחישו עליהו כל בני
 קמתא, אמרו גברא רבא אתא הכא נזיל
 לגביה, אתו לגביה, אמרו ליה לא חס על
 אובדנא, אמר להו מהו. אמרו ליה דאית
 שבעה יומין דשארי מוזתנא במאתא וכל
 יומא אתתקף ולא אתבטל.

אמר להו נזיל לבי כנשתא ונתבע רחמי
 מן קדם קדשא בריך הוא. עד דהוו
 אזלי, אתו ואמרו פלוני ופלוני מיתו,
 ופלוני ופלוני נטו למות. אמר להו רבי
 אחא לית עתא לקיימא הכי דשעתא
 דחיקא.

אבל אפרישו מנכון ארבעין בני נשא
 מאנן דזכאין יתיר. עשרה עשרה
 לארבעה חולקין ואנא עמכון, עשרה
 לזווייתא דמאתא, ועשרה לזווייתא
 דמאתא, וכן לארבע זווייתא דמאתא.
 ואמרו ברעות נפשכון ענינא דקטרת
 בוסמין. דקודשא בריך הוא יהב למשה
 וענינא דקרבנא עמיה.

עברו כן תלת זמנין ואעברו בכל מאתא
 לארבע זווייתא והוו אמרין כן,
 לבתר אמר להו נזיל לאנן דאושטיטו
 למימת אפרישו מנייכו לבתיהון, ואמרו
 כדיו, וכד תסיימו אמרון אליו פסוקינא
 (במדבר טו) ויאמר משה אל אהרן קח את
 המחטה ותן עליה אש וגו' (דף קא ע"ב)
 ויקח אהרן וגו' ויעמד בין המתים וגו'.
 וכן עברו ואתבטל מנייהו.

שָׁמְעוּ הוּא קָלָא דְאָמַר סְתָרָא סְתָרָא
קַמְיִיתָא אוּחִילוּ לְעֵילָא דְהָא
דִּינָא דְשָׁמְיָא לֹא אֲשַׁרֵּי הֵכָא דְהָא יַדְעֵי
לְבַטְלָא לֵיהּ.

חֲלֵשׁ לְבִיה דְרַבֵּי אַחָא, אֲדַמּוּף, שְׁמַע
דְאָמְרֵי לֵיהּ, כַּד עֲבַדְתָּ דָא עֲבִיד
דָא, זִיל וְאִימָא לֹון דִּיחֲזִירוּן בְּתַשׁוּבָה
דְחִיבִין אַנְוּוּן קַמְיָא. קַם וְאַחֲזֹר לְהוּ
בְּתַשׁוּבָה שְׁלִימָתָא, וְקַבִּילוּ עֲלֵיהוּ דְלֹא
יִתְבַטְלוּן מֵאוּרִייתָא לְעֵלָם, וְאַחֲלִיפוּ
שְׁמָא דְקִרְתָא וְקִירוּן לְהּ מֵאֲתָא מַחְסִיָא.

אָמַר רַבֵּי יְהוּדָה, לֹא דִי לְהֵם לְצַדִּיקִים
שְׁמֻבְטָלִין אֶת הַגְּזֵרָה, אֶלָּא לְאַחַר
כֵּן שְׁמֻבְרַכִּין לְהֵם.

חֲלֵשׁ לְבִיה דְרַבֵּי אַחָא, אֲדַמּוּף, שְׁמַע
דְאָמְרֵי לֵיהּ, כַּד עֲבַדְתָּ דָא עֲבִיד
דָא, זִיל וְאִימָא לֹון דִּיחֲזִירוּן בְּתַשׁוּבָה
דְחִיבִין אַנְוּוּן קַמְיָא. קַם וְאַחֲזֹר לְהוּ
בְּתַשׁוּבָה שְׁלִימָתָא, וְקַבִּילוּ עֲלֵיהוּ דְלֹא
יִתְבַטְלוּן מֵאוּרִייתָא לְעֵלָם, וְאַחֲלִיפוּ
שְׁמָא דְקִרְתָא וְקִירוּן לְהּ מֵאֲתָא מַחְסִיָא.

אָמַר רַבֵּי יְהוּדָה לֹא דִי לְהֵם לְצַדִּיקִים
שְׁמֻבְטָלִין אֶת הַגְּזֵרָה אֶלָּא לְאַחַר
כֵּן שְׁמֻבְרַכִּין לְהֵם.

אָמַר רַבֵּי יְהוּדָה לֹא דִי לְהֵם לְצַדִּיקִים
שְׁמֻבְטָלִין אֶת הַגְּזֵרָה אֶלָּא לְאַחַר
כֵּן שְׁמֻבְרַכִּין לְהֵם.

סְפֻרוּ שֶׁל אָדָם הֵרָאשׁוּן

(זוהר וירא קטו ע"ב; קיח ע"א)
רַבֵּי יְהוּדָה וְרַבֵּי יוֹסִי הָיוּ הוֹלְכִים בְּדֶרֶךְ.
אָמַר רַבֵּי יְהוּדָה לְרַבֵּי יוֹסִי, פִּתַח פִּיד
וְדַבֵּר בְּתוֹרָה, שְׁהֲרֵי הַשְּׂכִינָה נִמְצָאת
אַצְלָךְ, שְׁבַכְלָ זְמַן שְׁבַדְבְּרֵי תוֹרָה
מִדְּבָרִים, בְּאֵה הַשְּׂכִינָה וּמִתְחַבְּרַת, וְכָל
שְׁכֵן בְּדֶרֶךְ, שְׁשְׂכִינָה מְקַדִּימָה וּבְאֵה
וְהוֹלְכַת לְפָנַי בְּגֵי אָדָם שְׂזוּכִים בְּאַמוּנַת
הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא.

פִּתַח רַבֵּי יוֹסִי וְאָמַר, (סו) אֲשַׁתְּךָ כְּגֶפֶן
פְּרִיָה בִּירְכַתִּי בֵיתְךָ בְּנִיד כְּשִׁתִּילִי
זֵיתִים סָבִיב לְשַׁלְחָנְךָ. אֲשַׁתְּךָ כְּגֶפֶן פְּרִיָה
- כָּל זְמַן שְׁהֲאֵשָׁה בִּירְכַתִּי הַבֵּית וְלֹא
יִוצֵאת חֲחוּצָה, הִיא צְנוּעָה וְרֵאוּיָה לְהוֹלִיד
בָּנִים כְּשָׂרִים. כְּגֶפֶן - מַה גֶּפֶן לֹא נִטְעַת

סְפֻרוּ שֶׁל אָדָם הֵרָאשׁוּן

(זוהר וירא קטו ע"ב; קיח ע"א)
רַבֵּי יְהוּדָה וְרַבֵּי יוֹסִי הוּוּ אֲזִילֵי בְּאַרְחָא.
אָמַר לֵיהּ רַבֵּי יְהוּדָה לְרַבֵּי יוֹסִי פִּתַח
פּוּמְךָ וְלַעֲי בְּאוּרִייתָא דְהָא שְׂכִינָתָא
אֲשַׁתְּכַת גִּבְרָה, דְּכָל זְמַן דְּבַמְלִי
דְאוּרִייתָא לְעֵאן שְׂכִינָתָא אֲתִיָא
וּמִתְחַבְּרָא, וְכָל שְׁכֵן בְּאוּרְחָא דְשְׂכִינָתָא
קְדָמָא וְאַתִּיָא וְאַזְלָא קַמְיָהוּ דְבְּגֵי נְשָׂא
דְזָכָאן בְּמִהִקְמוּנָתָא דְקַדְשָׁא בְּרִיד הוּא.

פִּתַח רַבֵּי יוֹסִי וְאָמַר. (תהלים קכו) אֲשַׁתְּךָ
כְּגֶפֶן פְּרִיָה בִּירְכַתִּי בֵיתְךָ בְּנִיד
כְּשִׁתִּילִי זֵיתִים סָבִיב לְשַׁלְחָנְךָ. אֲשַׁתְּךָ
כְּגֶפֶן פְּרִיָה, כָּל זְמַנָּא דְאַתְתָּא בִּירְכַתִּי
בֵּיתָא וְלֹא נִפְקָא לְבַר, הִיא צְנוּעָה וְאַתְחַזִּי
לְאוּלְדָא בְּנִין דְכְּשָׁרוֹן. כְּגֶפֶן, מַה גֶּפֶן לֹא

אֵלָא בְּמִינָה וְלֹא בְּמִין אַחַר, כִּף אִשָּׁה
כְּשֶׁרָה לֹא תַעֲשֶׂה נְטִיעוֹת עִם אִישׁ אַחַר;
מֵה גִפֶּן אִין בַּה הִרְכָּבָה מַעֲזַן אַחַר, אַף כִּף
אִשָּׁה כְּשֶׁרָה גַם כִּף.

רָאָה מֵה שְׂכָרָה: בְּנִיךְ כְּשֶׁתִּילִי זִיתִים. מֵה
זִיתִים אִין עֲלֵיהֶם נוֹפְלִים כֹּל יְמוֹת
הַשָּׁנָה וְכֹלֶם קְשׁוּרִים [בְּסֶרֶךְ] תְּמִיד, אַף כִּף
בְּנִיךְ כְּשֶׁתִּילִי זִיתִים סָבִיב לְשִׁלְחָנְךָ וְכוּ'.

הִלְכוּ. בַּעֲוֹדָם הוֹלְכִים, אָמַר רַבִּי יוֹסִי,
נִזְכַּרְתִּי עִכְשָׁו שְׁבַמְקוֹם הַזֶּה
יִשְׁבַּתִּי יוֹם אֶחָד עִם אָבִי וְאָמַר לִי, בְּנִי,
עֲתִיד אַתָּה כְּשֶׁתִּגְיַע יְמִיךָ לְשָׁשִׁים שָׁנִים
לְמִצָּא בְּמָקוֹם הַזֶּה אוֹצֵר שֶׁל חֲכָמָה
עֲלִיוֹנָה, וְהָרִי זְכִיתִי לְאוֹתָם הַיָּמִים וְלֹא
מְצֹאתִי, וְאִינוּ יוֹדְעֵי אֵם הַדְּבָרִים הִלְלוּ
שְׂאֵמְרָנוּ אוֹ אוֹתָהּ הַחֲכָמָה שֶׁהוּא אָמַר.

וְאָמַר לִי, כְּשֶׁיִּגְעוּ הַשְּׁלֵהָבוֹת שֶׁל הָאֵשׁ
לְתוֹךְ הָאוֹר שֶׁל יְדִיד, יֵאבֵד מִמֶּנּוּ.
אָמַרְתִּי לוֹ, אָבָא, בְּמָה יַדְעֶתָ? אָמַר לִי,
בְּאוֹתָן שְׁתֵּי צַפְרִים שֶׁעָבְרוּ עַל רֹאשְׁךָ
יַדְעֶתִי. בֵּין כִּף נִפְרַד רַבִּי יוֹסִי וְנִכְנַס לְתוֹךְ
מְעָרָה אַחַת, וּמְצָא סֶפֶר אֶחָד שֶׁהָיָה נְעוּץ
בְּתוֹךְ נֶקֶב שֶׁל הַסֵּלַע בְּקִצָּה הַמְּעָרָה. יָצָא
אֵתוֹ.

בֵּינן שִׁפְתַח אוֹתוֹ, רָאָה שְׁבַעִים וּשְׁתֵּים
חֲקוּקֵי אוֹתוֹת שֶׁנִּמְסְרוּ לְאָדָם
הִרְאִישׁוֹן, וּבָהֶם הָיָה יוֹדֵעַ כֹּל הַחֲכָמָה שֶׁל
עֲלִיוֹנִים קְדוֹשִׁים וְכֹל אוֹתָם שֶׁאַחַר
הִרְיָחִים שְׁמַתְגַּלְגְּלִים אַחַר הַפְּרֻכַת תוֹךְ

אֶתְנַטְעָא אֵלָא בְּזִינָה וְלֹא בְּזִינָא אַחְרָא.
כִּף אַתְתָּא דְכְּשָׂרָא לֹא תַעֲבַד נְטִיעוֹן בְּבַר
נֶשׁ אַחְרָא. מֵה גִפֶּן לֹא אִית בֵּיה רְכִיבָה
מֵאִילָנָא אַחְרָא, אוֹף הֵכי אַתְתָּא דְכְּשָׂרָא
הֵכי נְמִי.

חֲמִי מֵה אַגְרָה, (דף קטז ע"א) בְּנִיךְ כְּשֶׁתִּילִי
זִיתִים. מֵה זִיתִים לֹא נְפִלִי טַרְפִּיּוּהוּ
כֹּל יוֹמֵי שְׁתָּא וְכֹלְהוּ קְשׁוּרִין (נ"א בְּסִירֵי)
תְּדִיר, אוֹף הֵכי בְּנִיךְ כְּשֶׁתִּילִי זִיתִים סָבִיב
לְשִׁלְחָנְךָ וְכוּ'.

אֲזִלוּ, עַד דְּהוּוּ אֲזִלוּ, אָמַר רַבִּי יוֹסִי
אֲדַפְרִנָּא הַשְּׁתָּא דְהָא בְּאַתֵּר דָּא
יִתְיַבְנָא יוֹמָא חַד עִם אָבָא, וְאָמַר לִי בְּרִי
זְמִין אַנְתָּ כַּד מְטוֹן יוֹמָךָ לְשִׁיתִין שָׁנִין
לְאַשְׁכְּחָא בְּהָא אַתֵּר סִימָא דְחֲכָמְתָּא
עֲלָאָה, וְהָא זְכִינָא לְאַנְוִן יוֹמִין וְלֹא
אַשְׁכְּחָנָא, וְלֹא יַדְעָנָא אִי הָיִי מוֹלִין
דְקָאמְרִין אוֹ הֵהִיא חֲכָמְתָּא דְאִיהוּ אָמַר.

וְאָמַר לִי כַּד יִמְטוֹן קוֹלְפִין דְנוֹרָא גו
טְהִירֵי יַדְךָ אַתְאָבִיד מִינְךָ. אֲמִינָא
לִיה אָבָא בְּמָה יַדְעֶתָ. אָמַר לִי בְּהִנֵּי תְרִין
צַפּוּרִין דְאַעְבְּרוּ עַל רִישְׁךָ יַדְעָנָא. אֲדַהֲכִי
אַתְפָּרֵשׁ רַבִּי יוֹסִי וְעָאֵל גו מְעַרְתָּא (דף קיח
ע"א) חָדָא וְאַשְׁכַּח סֶפֶרָא חַד דְהוּוּ נְעִיץ גו
נוֹקְבָא דְטַנְרָא בְּסִיפֵי מְעַרְתָּא, נֶפֶק בֵּיה.

בֵּינן דִּפְתַח לִיה חֲמָא שְׁבַעִין וּתְרִין גְּלִיפִין
דְאַתְוֹן דְאַתְמְסְרוּ לְאָדָם הִרְאִישׁוֹן
וּבְהוּ הָוָה יוֹדֵעַ כֹּל חֲכָמְתָּא דְעֲלָאִין
מְדִישִׁין וְכֹל אַנְוִן דְבִתֵּר רִיחָא דְמַתְגַּלְגְּלָן
בְּתֵר פְּרוּכְתָּא גו טְהִירִין עֲלָאִין וְכֹל אַנְוִן

אורות עליונים וְכָל אוֹתָם דְּבָרִים שְׁעֵתִידִים לְבֹא לְעוֹלָם עַד הַיּוֹם שִׁיקוּם עַנְּן בְּצַד מְעַרְב וַיַּחֲשִׁיף אֶת הָעוֹלָם.

מִלִּין דְּזַמְיָנִין לְמִיִּתִי לְעֵלְמָא, עַד יוֹמָא דִּיקוּם עַנְּנָא דְּבִסְטָר מְעַרְב וַיַּחֲשִׁיף עֵלְמָא.

קָרָא לְרַבִּי יְהוּדָה וַהֲתַחֲלִילוּ לְלַמֵּד בְּאוֹתוֹ סִפְרָא. לֹא הִסְפִּיקוּ לְלַמֵּד שְׁנַיִם אִו שְׁלֹשָׁה צְדָדִים שֶׁל אוֹתוֹן הָאוֹתוּיּוֹת עַד שֶׁהָיוּ מְסַתְּפָלִים בְּאוֹתָהּ חֲכָמָה עֲלִיוֹנָה. כִּינן שֶׁהִגִּיעוּ לְלַמֵּד בְּסִתְרֵי הַסִּפְרָא וְדָבְרוּ זֶה עִם זֶה, יֵצֵא שְׂבִיב שֶׁל אֵשׁ וּמִשְׁבַּע שֶׁל רוּחַ וְהִפָּה בִּידֵיהֶם וְאַבְד מֵהֶם. בְּכֹה רַבִּי יוֹסִי וְאָמַר, אוֹלֵי חֵס וְחִלְיָה חֲטָא הוּא אֲצַלְנוּ, אוֹ שְׂאִין אָנוּ זְכָאִים לְדַעַת אוֹתוֹ.

קָרָא לְרַבִּי יְהוּדָה וְשָׂרוּ לְמַלְעֵי בַּהֲהוּא סִפְרָא, לֹא סְפִיקוּ לְמַלְעֵי תְרֵי אִו תַּלְתָּא סִטְרִין דְּאֲנָנוּ אֲתָנוּן עַד דְּהוּוּ מְסַתְּבְּלִין בַּהֲהִיא חֲכָמָה עֲלָאָה, כִּינן דְּמִטּוּ לְמַלְעֵי בְּסִתְרֵי דְּסִפְרָא וּמִשְׁתַּעוּ דָּא עִם דָּא, נִפְק שְׂבִיבָא דְּאִשָּׁא וְעֵלְעוּלָא דְּרוּחָא וּבִטְש בִּידֵיהוֹן וְאֲתַאבִּיד מִנִּיְהוּ. בְּכֹה רַבִּי יוֹסִי וְאָמַר דִּילְמָא חֵס וְשְׁלוֹם חוֹבָה אִיהוּ גְבַן אוֹ דְּלָאוּ אָנּוּ זְכָין לְמַנְדַּע לִיהָ.

כְּשֶׁבָאוּ אֶל רַבִּי שְׁמַעוֹן, סִפְרוּ לּוֹ הַמְּעַשָּׂה הַזֶּה. אָמַר לָהֶם, אוֹלֵי בְּקִץ הַמְּשִׁיחַ שֶׁל אוֹתָם אוֹתוּיּוֹת הֵייתֶם עֲסוּקִים? אָמְרוּ לוֹ, אֵת זֶה לֹא יָדַעְנוּ, שֶׁהָרִי הַכֹּל נִשְׁכַּח מֵעַמָּנוּ. אָמַר לָהֶם רַבִּי שְׁמַעוֹן, שְׂאִין רְצוֹן הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּזֶה שִׁיתְּגַלֶּה כָּל כֹּף לְעוֹלָם, וּכְשִׁיְהִי קְרוֹב לִימוֹת הַמְּשִׁיחַ, אֲפֹלוּ תִּינֹקוֹת שֶׁל הָעוֹלָם עֵתִידִים לְמִצָּא נְסֻתוֹת שֶׁל חֲכָמָה וְלְדַעַת בּוֹ קִצִּים וְחֲשִׁבוֹנוֹת, וּבְאוֹתוֹ זְמַן יִתְּגַלֶּה לְכֹל. זֶהוּ שְׁכַתוֹב (צַפְנִיָּה ג) כִּי אֲזֶ אֶהְפֵּךְ אֶל עַמִּים וְגו'. מַה זֶה אֲזֶ? בְּזַמַּן שֶׁתִּקּוּם כְּנֻסַת יִשְׂרָאֵל מִן הָעֵפֶר וַיִּקָּם אוֹתָהּ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, אֲזֶ אֶהְפֵּךְ אֶל עַמִּים שְׂפָה בְּרוּרָה לְקִרְא כָּלֵם בְּשֵׁם ה' וּלְעַבְדוֹ שְׂכָם אַחַד.

כַּד אֲתוֹן לְגַבִּי דְּרַבִּי שְׁמַעוֹן אֲשַׁתְּעוּ לִיהָ עוֹבְדָא דָּא, אָמַר לוֹן דִּילְמָא בְּקִץ מְשִׁיחָא דְּאֲנָנוּ אֲתָנוּן הוּיִתוֹן מְשַׁתְּדְּלִי, אָמְרוּ לִיהָ דָּא לֹא יָדַעְיָן דְּהָא כָּלָא אֲתַנְשִׁי מִיָּנָן. אָמַר לוֹן רַבִּי שְׁמַעוֹן לִית רַעוּתָא דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּדָא דִּיתְגַּלִּי כָּל כֹּף לְעֵלְמָא, וְכַד יְהָא קָרִיב לְיוֹמֵי מְשִׁיחָא אֲפִילוּ רַבִּי דְּעֵלְמָא זְמִינִין לְאֲשַׁכְּחָא טְמִירִין דְּחֲכָמָתָא וּלְמַנְדַּע בִּיהָ קִצִּין וְחוּשְׁבָנִין, וּבַהֲהוּא זְמַנָּא אֲתַגְלִיָּא לְכֹלָא הָדָא הוּא דְּכַתִּיב (צַפְנִיָּה ג) כִּי אֲזֶ אֶהְפֵּךְ אֶל עַמִּים וְגו'. מַהוּ אֲזֶ. בְּזַמַּנָּא דְּתִיקוּם כְּנֻסַת יִשְׂרָאֵל מֵעֵפֶרָא וַיִּקָּם לָהּ קְדֻשָּׁא בְּרִיךְ הוּא כְּדִין אֶהְפֵּךְ אֶל עַמִּים שְׂפָה בְּרוּרָה לְקִרְא כָּלֵם בְּשֵׁם יי וּלְעַבְדוֹ שְׂכָם אַחַד.

פְּרִיצִים הָרְאוּיִים לְהַפְנִס לְעוֹלָם הַבָּא

(זוהר וירא קטז ע"א)

בְּיוֹמוֹי דְּרַבִּי יוֹסִי הוּוּ אֲנֹנּוּ פְּרִיצֵי דְהוּוּ
מִשְׁדָּדֵי בְטוּרֵיָא עִם פְּרִיצֵי
אֹמְנוֹת הָעוֹלָם, וְכַד מִשְׁפַּחֵי בַר נֶשׁ
וְתַפְשֵׁי לִיָּה לְקַטְלֵיהּ, הוּוּ אֲמַרִין לִיָּה מַה
שְׁמָךְ, אִי הָוָה יוֹדָאי הוּוּ אֲזַלִין עִמֵּיהּ
וּמִפְקִין לִיָּה מִן טוּרֵיָא, וְאִי הָוָה בַר נֶשׁ
אֲחֵרִינָא קַטְלֵי לִיָּה. (וְהָא) וְהָוָה אָמַר רַבִּי
יוֹסִי אֲתַחֲזוֹן אֲנֹנּוּ בְּכָל הָאֵי לְמִיעֵל
לְעַלְמָא דְאַתֵּי.

פְּרִיצִים הָרְאוּיִים לְהַפְנִס לְעוֹלָם הַבָּא

(זוהר וירא קטז ע"א)

בְּיָמֵי רַבִּי יוֹסִי הָיוּ אֹתָם פְּרִיצִים שְׁהָיוּ
שׁוֹדְדִים בְּהָרִים עִם פְּרִיצֵי אֲמוֹת
הָעוֹלָם, וְכִשְׁמוּצָאִים בְּן אָדָם וְתוֹפְסִים
אוֹתוֹ לְהַרְגוֹ, הָיוּ אוֹמְרִים לוֹ: מַה שְׁמָךְ?
אִם הָיָה יְהוּדֵי - הָיוּ הוֹלְכִים עִמּוֹ
וּמוּצִיאִים אוֹתוֹ מִן הָהָרִים, וְאִם הָיָה אִישׁ
אַחֵר - הוֹרְגִים אוֹתוֹ. [וְהָרִי] וְהָיָה אוֹמֵר
רַבִּי יוֹסִי, רְאוּיִים אֵלּוּ בְּכָל זֶה לְהַפְנִס
לְעוֹלָם הַבָּא.

**רַבִּי אֱלִיעֶזֶר הֵלֶךְ לְרֵאוֹת אֶת רַבִּן יוֹחָנָן בֶּן
זַכַּאי רַבּוֹ**

(זוהר חיי שרה קכז ע"א)

רַבִּי (אֱלִיעֶזֶר) אֱלִיעֶזֶר אֲזַל לְמַחְמֵי לְרַבִּן
יוֹחָנָן בֶּן זַכַּאי רַבִּיָּה, וְהָוָה יוֹמָא
רִישׁ יְרַחַא הָוָה, כַּד מְטָא גַבִּיָּה אָמַר לִיָּה
בִּירָא דְלַסְרְרִין, וּמְלִיִין לִיָּה, וְהָוָה גַּבִּיעַ
מַזְדִּידִיהּ יְתִיר, מָאִי בְעָא הַכָּא. אָמַר לִיָּה
חִיִּיב אָדָם לְהַקְבִּיל פְּנֵי רַבּוֹ. אָמַר לִיָּה
לְאוּ עַל כֶּף אֲמַרִית. אֱלָא אֲנָא חֲמִי
בְּאַנְפִּי דְמִלְּהּ חֲדַתָּא אִית גַּבִּי מְאִינֹן
עֲמִיקִין דְאַתְּ עֲתִיד לְמַתְבַּע.

**רַבִּי אֱלִיעֶזֶר הֵלֶךְ לְרֵאוֹת אֶת רַבִּן יוֹחָנָן בֶּן
זַכַּאי רַבּוֹ**

(זוהר חיי שרה קכז ע"א)

רַבִּי [אֱלִיעֶזֶר] אֱלִיעֶזֶר הֵלֶךְ לְרֵאוֹת אֶת
רַבִּן יוֹחָנָן בֶּן זַכַּאי רַבּוֹ, וְאוֹתוֹ הַיּוֹם
הָיָה רֹאשׁ חֲדָשׁ. כְּשֶׁהִגִּיעַ אֵלָיו, אָמַר לוֹ,
הַבָּאָר שְׁמֹנְקָה מְכָל טַנְפָת, וּמְמַלְאִים
אוֹתוֹ וְנוֹבַע מִשְׁלוֹ יוֹתֵר, מַה רוּצָה כָּאֵן?
אָמַר לוֹ, חִיִּיב אָדָם לְהַקְבִּיל פְּנֵי רַבּוֹ. אָמַר
לוֹ, לֹא כֶּף אֲמַרִיתִי, אֱלָא אֲנִי רוּאָה בְּכַפְיָךְ
שְׁדַבֵּר חֲדָשׁ יֵשׁ אֲצִלְךָ מְאוֹתָם הַעֲמִיקִים
שְׂאֵתָה עֲתִיד לְשַׂאֵל.

חֲדוּשֵׁי תוֹרָה

(זוהר תולדות קלה ע"א וע"ב)

רַבִּי שְׁמַעוֹן הָוָה אֲתֵי לְטַבְרִיָּה וְהָוָה עִמֵּיהּ
רַבִּי אַבָּא. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן לְרַבִּי
אַבָּא גִזִּיל, דְּהָא אֲנִן חֲמִינֵן דְּבַר נֶשׁ חַד
יְמִטֵי הַשְׁתָּא לְגַבִּן וּמְלִין חֲדַתִּין בְּפֹמִיָּה
וְאִינֹן מְלִין דְּאוּרִיָּתָא. אָמַר רַבִּי אַבָּא הָא
יְדַענָא דְבְּכָל אֲתֵר דְּמַר אֲזִיל, קַדְשָׁא בְּרִיךְ

חֲדוּשֵׁי תוֹרָה

(זוהר תולדות קלה ע"א וע"ב)

רַבִּי שְׁמַעוֹן בָּא לְטַבְרִיָּה וְהָיָה עִמּוֹ רַבִּי
אַבָּא. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן לְרַבִּי אַבָּא,
גַּלְךָ, שְׁהָרִי אֲנִן רְאִינוּ שְׂאִישׁ אֶחָד יִגִּיעַ
כְּעַת אֵלָינוּ וְדַבְרִים חֲדָשִׁים בְּפִינוּ, וְהֵם
דְּבַרֵי תוֹרָה. אָמַר רַבִּי אַבָּא, הִנֵּה יְדַעְתִּי
שְׁבְכָל מְקוֹם שְׁמַר הוֹלְךָ, הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ

הוא שולח לו מלאכים טסים בכנפים להשתעשע בו.

בעודם הולכים, הרים רבי שמעון את עיניו, וראה איש שהיה רץ והולך. ישבו רבי שמעון ורבי אבא. כשהגיע אליהם, אמר לו רבי שמעון, מי אתה? אמר לו, אני יהודי, ובאתי מקפוטקיא, ואני הלכתי לסתרו [לאהל] של בר יוחאי, שנמנו החברים בדברים ידועים ושלחוני אליו. אמר לו, אמר בני. אמר לו, אתה בר יוחאי? אמר לו, אני בר יוחאי וכו'.

קם רבי שמעון והלכו. הלך אותו האיש עמו עד טבריה. בעודם הולכים, אמר רבי שמעון, וכו'.

באו רבי אבא והיהודי שהוא ונשקו את ידו. אמר רבי אבא, עד היום הנה לא למדתי בדבר הנה, רק עכשו. אשרי חלקי שזכיתי לשמע אותו.

צערזו של רבי אלעזר בן ערף על אורף הגלות

(זוהר תולדות קלז ע"א וע"ב)
 רבי אלעזר בן ערף היה יושב, והיה מצטער בנפשו מאד. נכנס לפניו רבי יהושע. אמר לו, מראה האור של מאור העולם למה חשוכים? אמר לו, מראה ופחד רב נכנס בי, שהרי אני רואה מה שהתעוררו חברינו בעלי הברייתא, ששורה עליהם רוח של קדושים, והוא שהעירו שבששי היה גאלה, יפה אבל

הוא משדר ליה מלאכין טסין בגדפין לאשתעשעא ביה.

עד דהוו אזלי, סליק רבי שמעון עיניו, וקמא בר נש דהנה רהיט ואזיל. יתבו רבי שמעון ורבי אבא. כד מטא גבייהו, אמר ליה רבי שמעון מאן אתה. אמר ליה יודאי אנא ומקפוטקיא קאתינא ואנא אזילנא אטיטריה דבר יוחאי דאתמנון חבריא במלין ידיען ושרוני גביה. אמר ליה אימא ברי. אמר ליה אנת בר יוחאי. אמר ליה אנא בר יוחאי וכו'.

קם רבי שמעון ואזלו. אזל ההוא בר נש בהדיה עד טבריה. עד דהוו אזלו, אמר רבי שמעון וכו'.

אתו רבי אבא וההוא יודאי ונשקו ידוי. אמר רבי אבא עד יומא דין לא קאימנא במלה דא בר השתא. זכאה חולקי דזכינא למשמע ליה.

צערזו של רבי אלעזר בן ערף על אורף הגלות

(זוהר תולדות קלז ע"א וע"ב)
 רבי אלעזר בן ערף, הנה יתיב, והנה קא מצטער בנפשו טפי, עאל לקמיה רבי יהושע. אמר ליה, חיזו נהירו בוצינא דעלמא למה חשוכו. אמר ליה, חיזו ודחילו סגי עאל בי, דהא אנא חמי מה דאתערו חברנא מארי מתניתא, דשארית עלייהו רוח קדישין. וההוא דאתערו, דבשיתאי יהא פורקנא, שפיר. אבל

אני רואה אריכות יתר על אותם שזכני עפר, וכו'. מי יזכה לארץ הזה? מי יתקיים בקיום דתו בין הזמן הזה, ועל כן אני מצטער בנפשי. חזר ואמר, בתשובה יתקדם הכל. אמר רבי יהושע, אם לא שאמרת כן, חסמנו את הפיות לצפות לגאלה כל יום, שכתוב (יחזקאל לג) חסן ישועות. מהו ישועות? אלו המצפים ישועות בכל יום.

זכות התורה

(זוהר ויצא קנא ע"א וע"ב)
 רבי חייא ורבי חזקיה היו יושבים תחת האילנות של שדה אונו. נרדם רבי חייא, וראה את אליהו. אמר, מהוכחת הדרך של מר מאיר השדה. אמר, פעת באתי להודיע שקרובה ירושלים להחרב, וכל אותן קריות החכמים, משום שירושלים היא דין, ועל דין עומדת ועל דין תחרב, והנה נתנה רשות לסמא"ל עליה ועל גבורי העולם, ובאתי להודיע לחכמים אולי יאריכו את שנות ירושלים, שהרי כל זמן שנמצאת בה תורה - היא עומדת, משום שהתורה עץ החיים העומד עליה. כל זמן שהתורה מתעוררת למטה - עץ החיים לא יז למעלה. פסקה התורה למטה - עץ החיים מסתלק [ממנה] מן העולם.

ועל כן, כל זמן שהחכמים ישמחו בתורה, לא יוכל עליהם סמא"ל, שהרי פתוב הקל קול יעקב והגידים די עשו. זו התורה העליונה שנקראת קול

אנא חמי אורכא יתירא על אינון דיירא עפרא וכו'. מאן יזכה להאי ארפא, מאן יתקיים בקיום דתיה בין האי זמנא, ועל דא אצטעירנא בנפשאי וכו'. חזר ואמר, בתשובה יתקדם כל. אמר רבי יהושע, אי לאו דאמרת הכי, אחסימנא פומין למצפי פורקנא כל יומא, דכתיב, (ישעיה לג) חסן ישועות. מהו ישועות, אלו המצפים ישועות בכל יום.

זכות התורה

(זוהר ויצא קנא ע"א וע"ב)
 רבי חייא ורבי חזקיה, הוו יתבי תחות אילני דחקל אונו, אדמוף רבי חייא, חמא ליה לאליהו, אמר מקסטיטורא דמר, חקלא נהיר. אמר, השתא אתינא לאודעא, דירושלם קריב איהו לאתחרבא, וכל אינון קרתין דחכימנא. בגין דירושלם דינא איהו, ועל דינא קיימא, ועל דינא אתחרב, והא אתיהיב רשו לסמא"ל עליה, ועל תקיפי עלמא, ואתינא לאודעא לחכימנא דילמא יורכוו שגי דירושלם, דהא כל זמנא דאורייתא אשתפח בה, היא קיימא. בגין דאורייתא אילנא דחיי דקיימי עליה, (תרי נוסחי אינון) כל זמנא דאורייתא אתער לתתא אילנא דחיי לא אעדי לעילא, פסק אורייתא לתתא אילנא דחיי אסתלק (מינה) מעלמא.

ועל דא, כל זמנא דחכימנא יחדון בה פאורייתא, לא יכיל סמא"ל בהו, דהא כתיב, (בראשית כז) הקול קול יעקב והגידים די עשו, דא הוא אורייתא עלאה,

יעקב. בעוד שאותו קול לא פוסק, הדבור שולט ויכול, ועל פּוֹן לא צריך להפסיק בתורה. והתעורר רבי חייא, והלכו ואמרו את הדבר הזה לחכמים.

דאקרי קול יעקב, בעוד דההוא קול לא פסק, דבור שלטא ויכלא, ועל דא לא אצטריך אורייתא למפסק. ואתער (דף קנא ע"ב) רבי חייא, ואזלו ואמרו מלה דא לחכימא.

אמר רבי ייסא, הכל יודעים את זה, ורק הוא, שכתוב אם ה' לא ישמר עיר שוא שקד שומר. אלו הם שמשתדלים בתורה, הקריה הקדושה עומדת עליהם, ולא על הגברים הגבורים של העולם, הינו שכתוב אם ה' לא ישמר עיר וגו'.

אמר רבי ייסא, כלא ידעין דא, והכי הוא, דכתיב, (תהלים קכז) אם ה' לא ישמר עיר שוא שקד שומר, אליו אננו דמשתדלין באורייתא, קרתא קדישא קוימא עלייהו, ולא על גברין תקיפין דעלמא, היינו דכתיב אם ה' לא ישמר עיר וגו'.

מי שאינו עוסק בספר הזה ותקונים וכתבי מֶרֶן הָאָר"י ידע נאמנה שכל תורתו שעוסק הוא משפּה ולחון

אמר הרבי מקאמאנא בספרו היכל הברכה: - בדור הזה האחרון, מי שאינו עוסק בספר הזה ותקונים וכתבי מֶרֶן הָאָר"י שיהם חיים ממש לנפש, בלולה במקרא ובמשנה ובתלמוד ופוסקים, ידע נאמנה שכל תורתו שעוסק הוא משפּה ולחון, כדואג, ואין לו עסק בחיים והארה לנפש, והוא כלו טעות ורפאות, ואינו עוסק בתורה אלא להיות מאנשי שם, להיות רב וראש גדול הדור ולהשתרר על הבריות, ואין לו חיים ולא חלק בחיים. וכדכתיב בתקוני זהר חדש: לית בנו מאן דיתער לגבה לרצות לה עם בעלה, צוחין בכל יומא וליליא באורייתא דבעל פה, בכמה קושטון, וצוחין בה ככלבין דאמרין הב הב, הב לן עותרא הב לן יקרא, ולית מאן דישתדל לסלקא לשכינתא. ובדאי לא ישיג ארחות חיים אלא על ידי למוד הזהר וכתבי מֶרֶן הָרַב חיים ויטאל בלבד, עכ"ל (היכל הברכה קומרה פְּרִשְׁת יעקב ז', י"ט - אור הזהר פרק י').

מתוך 'מגנא ומצלא'

❖ פרשת לך לך ❖

זוהר חלק א' פרשת בראשית - דף לב עמוד א'

לך לך - לתקן עצמיותך

"וַיֹּאמֶר ה' אֶל אַבְרָם לֵךְ לְךָ וּגְו", אמר רבי שמעון, סוד של חכמה יש כאן, לך לך, לתקון עצמיותך^[א], מארצך, מן צד הישוב ההוא שאתה שוקל בשכלך שנולדת בו^[ב], "וממולדתך", מן אותה התולדה שלך, "ומבית אביך", שאתה מסתכל בשורש שלהם, "אל הארץ אשר אראך", שם יתגלה לך מה שאתה מבקש, הכח ההוא הממונה עליה שהוא עמוק ונעלם^[ג], "ואעשך לגוי גדול" נגד בחינת ימין, "ואברכך" נגד בחינת שמאל, "ואגדלה שמך", נגד בחינת הממוצע, "והיה ברכה", נגד בחינת ארץ ישראל, והכל סוד המרכבה הקדושה^[ד], מיד "וַיֵּלֶךְ אַבְרָם כְּאִשֶּׁר דִּבֶּר אֱלֹהֵי ה'".

זוהר חלק א' פרשת לך לך - דף ע"ז

אין אברהם ראוי לישב בין רשעים

רבי אלעזר אמר, "לך לך" לטובתך לתקן עצמיותך, לתקן המדרגה שלך, "לך לך", אין אתה כדאי לעמוד כאן בין הרשעים האלה, וסוד הענין לך לך, שהרי הקדוש ברוך הוא נתן לו לאברהם רוח חכמה, והיה יודע ומצרף הצדדים של ישובי העולם^[א] והסתכל בהם ושקל במשקל, וידע הכחות הממונים על צדדי הישוב, כאשר הגיע לתוך נקודה האמצעית של הישוב^[ב] שקל במשקל ולא היה עולה בידו, הסתכל לדעת הכח שהוא ממונה עליה, ולא היה יכול להשיג במחשבתו, שקל כמה פעמים וראה שהרי משם נשתל כל העולם^[ג] הסתכל וצרף ושקל לדעת, וראה שזה הכח העליון שעליה אין לו שיעור, עמוק ונעלם, ואין הוא כדמיון צדדי המדרגות של הישוב^[ד] הסתכל ושקל וידע, שהרי כמו שמאותה הנקודה שהיא אמצעות הישוב, ממנה נשתל כל העולם לכל צדדיו, כמו כן ידע שזה הכח השורה עליה, משם יצאו כל שאר כחות הממונים על כל צדדי העולם, וכולם בו נאחזים^[ט] ואז ויצאו אתם מאור כשדים ללכת ארצה כנען, עוד הסתכל ושקל וצרף לעמד על ברור הענין של מקום ההוא ולא היה ידוע, ולא היה יכול לעמד עליו להשיגו, כיון שראה תוקף ועז של מקום הזה שאינו יכול לעמוד עליו להשיגו, מיד ויבאו עד חרן וישבו שם, מה טעמו של

זוהר חלק א' פרשת לך לך - דף ע"ז

בחינת נוקבא ומשם תבא השפע ישר לארץ הקדושה. ה. היינו להבין איזה כחות משפיעים בהם. ו. היינו ארץ הקדושה ינקותא נקודה אמצעית של הישוב ולא נקודה אמצעית של כל כדור הארץ בכלל. ז. כי שם נמצאת אבן שתיה שממנה הושתת העולם כאמרם ז"ל. ח. שנשפעים על ידי הע' שרים. ט. שהע' שרים מקבלים השפע מן הכח הגבוה שעל ארץ הקדושה ואז פנה עצמו אל הראש.

א. יתרף בזה הלשון "לך לך", שההליכה תהיה לתקונך. ב. שהיה חוקר בשכל להשיג הכח שלמעלה המשפיע בצד הישוב ההוא. ג. כי כח המשפיע בארץ הקדושה הוא הכח הגבוה מעל הע' שרים וקשה להשיגו בכח המחקר. ד. עשר ספירות הקדושות הן סוד מרכבה הקדושה והן נקראות ג"כ מדות שעל ידן מתנהג העולם בבחינת ימין ושמאל אמצע המרמז על חסד דין ורחמים, ובסופן כח המקבל מהן השפע ונקרא מלכות

אברהם, אלא שהוא ידע וצרף בכל אותן השרים מנהיגי העולם בכל צדדי הישוב, והיה שוקל ומצרף אותן השולטים בצדדי הישוב, מנהיגי הכוכבים והמזלות שלהם, מי המה המתגברים אלה על אלה, והיה שוקל כל יושבי העולם, והיה עולה בידו^[1] כשהגיע למקום הזה, ראה התוקף העמוק ולא היה יכול לעמוד בו להבינו, כיון שראה הקדוש ברוך הוא רצונו ותשוקתו, מיד נתגלה עליו ואמר לו "לך לך", להכיר מדרגתך ולתקן עצמיותך, "מארצך", מצד הישוב ההוא שהיית נדבק בו, "וממולדתך", מהחכמה ההיא שאתה מסתכל ושוקל התולדה שלך, והרגע והשעה והזמן שנולדת בו, ובאיזה כוכב ובאיזה מזל, "ומבית אביך", שלא תשגיח בביתו של אביך, ואם יש לך שורש להצליח בעולם, לך מביתו של אביך, ולפיכך נאמר לו לך מחכמה זו ומהסתכלות הזאת, ובא וראה שכך הוא, שהרי יצאו מאור כשדים והיו בחרן, למה נאמר לו "לך לך מארצך וממולדתך", אלא עיקר הדבר ההליכה "אל הארץ אשר אראך"^[2] אראך מה שלא יכולת לעמוד עליו, ולא יכולת לדעת הכח של ארץ ההיא, שהוא עמוק ונעלם. "ואעשך לגוי גדול", בעבור שכתוב "לך לך", "ואברכך", בעבור שכתוב "מארצך", "ואגדלה שמך", בעבור שכתוב "וממולדתך", "והיה ברכה", בעבור שכתוב "ומבית אביך"^[3].

זוהר חלק א' פרשת לך לך - דף ע"ח עמוד ב'

לוט נתחבר אל אברם ללמוד ממעשיו ועם כל זה לא למד

"וַיֵּלֶךְ אַבְרָם כְּאִשְׁרֵי דְבַר אֱלֹהֵי ה'", אמר רבי אלעזר, בא וראה, מה שלא כתוב ויצא אברם שכאשר דבר אליו ה', אלא וילך כמו שכתוב: "לָךְ לָךְ", שהרי היציאה בתחילה עשו מעצמם, שכתוב "ויצאו אתם מאור כשדים ללכת ארצה כנען", ועתה כתוב וילך ולא כתוב ויצא^[1]. "כאשר דבר אליו ה'", שהבטיח לו בכל ההבטחות. "וילך אתו לוט", שהתחבר עמו בשביל ללמוד ממעשיו, ועם כל זה לא למד כל כך, וכל זמן שהיה לוט עמו לא התחבר עם רשעים, כיון שנפרד ממנו מה כתוב: "וַיִּבְחַר לוֹ לוֹט אֶת כָּל כְּפַר הַיְרֵדָה וַיֵּסַע לוֹט מִקְדָּם". מה כתוב אחריו: "וְאֲנֹשִׁי סְדָם רָעִים וְחַטָּאִים לֵה' מְאֹד", אמר רבי אבא, זה שאמרת "וילך אברם" ולא כתוב ויצא אברם, יפה אמרת, אבל בסוף המקרא מה כתוב, "בצאתו מחרן". אמר רבי אלעזר, מחרן כתוב, אבל אותה היציאה שמארץ מולדתו היתה בתחילה מעצמו.

זיו הזוהר

- י. פירוש שהיה יכול להשיגם בכח המחקר שלו.
 יא. כי היציאה מארץ מולדתם כבר עשו מעצמם.
 יב. השכר של ד' הבטחות מדה כנגד מדה בעבור
- הד' מיני יציאות שנצטוו עליהן. יג. כנזכר לעיל
 שעיקר הצווי היה על ההליכה לארץ כנען ולא על
 היציאה מארץ מולדתם שזאת כבר עשו מעצמם.